

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/41/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719010047
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8719010047.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Jaroslava Bugela a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. februára 2024, v trestnej veci obv. ml. A. B. pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/5/2019 zo dňa 30. marca 2023 takto

rozhodol:

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad pod sp. zn. 6T/5/2019 zo dňa 30. marca 2023 bol obžalovaný ml. A. B. podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Poprad 2 Pv 286/18 zo dňa 17. 01. 2019, podanej na Okresnom súde Poprad dňa 22. 01. 2019 pre skutok, ktorý sa mal stať tak, že

po vzájomnej dohode spolu s ďalšími dvomi doposiaľ nestotožnenými osobami v presne nezistenom čase od 20.30 hod. dňa 27. 05. 2018 do 03.30 hod. dňa 28. 05. 2018 v katastrálnom území obce C. D., okres E., v blízkosti poľnej cesty vedúcej k obci F. v trávnom poraste za doposiaľ nezistených okolností, proti vôli mladistvej C. E., nar. XX. XX. XXXX, s ňou násilím postupne po sebe vykonali súlož tak, že poškodenú násilím obmedzili v pohybe, kde poškodená pri tom kričala a plakala a na jej tele nespôsobili žiadne viditeľné zranenia, pričom vyšetrením na gynekologicko-pôrodníckom oddelení Nemocnice Poprad, a. s., neboli na genitáliách poškodenej zistené žiadne poranenia,

čím mal spáchať spolupáchateľstvo podľa § 20 Tr. zákona k zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a § 127 ods. 1 Tr. zákona,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku bola poškodená G. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom E., E. XXXX/XX, prechodne bytom F., F. XXX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal konajúci prokurátor odvolanie, ktoré písomne zdôvodnil tým, že sa nestotožnil so závermi okresného súdu, nakoľko má za to, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný spolu s ďalšími dvoma doposiaľ nestotožnenými osobami a tento skutok vykazuje všetky znaky skutkovej

podstaty zločinu znásilnenia. Poukazuje najmä na výpoveď mal. C.. I., ktorá aj keď dosť útržkovito, ale dostatočne jasne a zrozumiteľne vypovedala, že ju obžalovaný ml. A. B. spoločne s ďalšími dvomi osobami naháňali a chytli, ona sa im vytrhla, potom ju znovu naháňali a chytli a zvalil na zem, kde ju obžalovaný vyzliekol, pričom ona sa bránila a kričala a následne ju dvaja z páchatelov držali na zemi za ramená a obžalovaný s ňou vykonal súlož, po čom s ňou vykonal súlož aj tí dvaja, ktorí ju predtým držali, resp. súlož s ňou vykonal ešte aj ďalší chlapci, ktorí medzitým prišli na miesto, kde sa to celé stalo. Taktiež vypovedala, že po skutku ju bolelo rameno a vnútri v rozkroku. Výpoveď mal. C.. I. je potvrdzovaná lekárskou správou a výpoveďou svedkyne MUDr. Zuzany Martinkovej, z ktorých je zrejme, že pri vyšetrení mal. C.. I. vykonanom dňa 28.05.2018 o 19.57 hod., bol u nej zistený výrazne bolestivý pošvový vchod a na ramene tmavšie okrsky kože o priemere 1 cm, ktoré môžu byť dôsledkom tlaku prsta. Zároveň bolo zistené, že popisovaná bolestivosť pošvového vchodu nebola spôsobená chorobnými príčinami, a že jej príčinou mohol byť pohlavný styk, najmä ak bol vykonaný s viacerými osobami. Výpoveď mal. C.. I. je taktiež potvrdzovaná výpoveďou svedkyne G. H., ktorú bližšie rozvádza a je potvrdzovaná aj trestným oznámením D. E.. Na základe uvedených dôkazov je podľa jeho názoru preukázané aj to, že počas sexuálnej aktivity došlo k znásilneniu poškodenej mal. S. Následne rozoberá jednotlivé rozpory vo výpovediach svedkov a nepresvedčivosť výpovede poškodenej mal. C.. E. uvádzanú okresným súdom v jeho odôvodnení, argumentujúc jej správaním pri výsluchu a znaleckým posudkom PhDr. Solárovej PhD., z ktorého vyplýva, že mentálna úroveň poškodenej by jej umožnila, aby si prežité skutočnosti vymyslela, resp. že, rozpor medzi sexuálnou skúsenosťou poškodenej a jej vyjadrením, „že nevie koľko rokov treba na sex, nevie či deti môžu mať sex, také ešte nevidela, ona nemôže mať sex“, môže zodpovedať vedomej fabulácii v snahe pôsobiť lepším dojemom, tak považuje za potrebné uviesť, že z citovaného znaleckého posudku vyplýva aj to, že celková úroveň rozumových a pamäťových schopností poškodenej je na rozhraní podpriemeru a duševnej zaostalosti, ale preukázaná mentálna úroveň je postačujúca na obvyklé adekvátne vnímanie reality vo všeobecnosti. Poškodená je spôsobilá v podstatnej miere správne vnímať prežité udalosti, zapamätať si ich a reprodukovať. Z forenzo- psychologického hľadiska výpoveď poškodenej skôr spĺňa väčšinové kritéria pre vyššiu špecifickú vierohodnosť. Možno vysoko pravdepodobne skôr vylúčiť jej vedomú, účelovú snahu jej prípadnou krivou výpoveďou poškodiť páchatelovi. Vychádzajúc z uvedených záverov znaleckého posudku je potom zrejme, že poškodená mal. C.. I. je aj napriek svojim rozumovým a pamäťovým schopnostiam spôsobilá správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežité udalosti, a že možno vysoko pravdepodobne skôr vylúčiť jej vedomú a účelovú snahu prípadnou krivou výpoveďou poškodiť páchatelovi. Skutočnosť, že sa poškodená pri svojom výsluchu konanom dňa 29.05.2018 nesprávila celkom priliehavo k vzniknutej situácii bola spôsobená jej nezrelosťou, ľahkovážnosťou a celkovou mentálnou výbavou, resp. aj skutočnosťou, že si neuviedomovala závažnosť vyšetrovanej veci. Vzhľadom na celkovú situáciu, za ktorej bol tento výsluch vykonávaný, t. j. za prítomnosti štyroch cudzích osôb, z ktorých jedným bol muž a mentálnu úroveň poškodenej, možno pochopiť jej relatívne jednoduchý spôsob vyjadrovania a skutočnosť, že na niektoré otázky vyšetrovateľky PZ neodpovedala, alebo odpovedala jednoslovné a že musela byť opakovane upozorňovaná na dôležitosť svojej výpovede. Vzhľadom na uvedené sa preto strana obžaloby nestotožnila s názorom súdu, že výpoveď poškodenej je nepresvedčivá a že nie je vylúčené, že si reprodukované udalosti mohla vymyslieť, nakoľko zo žiadneho z vykonaných dôkazov (s výnimkou účelových výpovedí obžalovaného a svedka J. H.) nevyplýva, žeby sa skutok stal tak, ako ho popisoval obžalovaný. Naopak zo zabezpečených dôkazov najmä z výpovede svedkyne G. H. a trestného oznámenia D. E. nepochybne vyplýva, že poškodená bola po návrate domov v ranných hodinách dňa 28.05.2018 vystrašená, plakala a dokonca zo spánku kričala „pusť ma, nechaj ma“. Za takejto situácie nie je dôvod neveriť poškodenej a to zvlášť keď aj znalkyňa PhDr. Solárová, PhD. pri svojom výsluchu konanom dňa 27.04.2023 vypovedala, že neštandardnú sexuálnu iniciatívu poškodenej vo vzťahu k viacerým osobám súčasne by bolo možné predpokladať iba výnimočne a to iba vtedy, ak by bolo správanie poškodenej významne ovplyvnené napr. alkoholom. Zároveň je vhodné poukázať aj na skutočnosť, že poškodená mala pri odchode z domova vo večerných hodinách dňa 27.05.2018 oblečené legíny, pričom pri návrate domov v ranných hodinách dňa 28.05.2018 mala oblečené modré riflové nohavice, čo taktiež nasvedčuje pravdivosti jej výpovede, teda že ju obžalovaný zvalil na zem, vyzliekol jej legíny a proti jej vôli s ňou vykonal súlož. Pokiaľ súd v napadnutom rozsudku poukazuje na rozpory medzi výpoveďou svedkyne G. H. a trestným oznámením D. E., ktoré majú spočívať v tom, že v trestnom oznámení D. E. nie je uvedené nič v tom smere, žeby spoločne s G. H. mali vo večerných a nočných hodinách hľadať mal. C.. E. tak, ako to vypovedala svedkyňa G. H. a v tom, že svedkyňa G. H. vypovedala, že o tom ako malo dôjsť k znásilneniu sa dozvedela od maloletej až po návrate z polície, pričom z trestného oznámenia D. E. vyplýva, že o tom, ako malo dôjsť k znásilneniu sa dozvedel od maloletej ešte pred tým, ako išli na políciu, tak je potrebné v prvom rade uviesť, že trestné

oznámenie od D. E. bolo prijaté povereným príslušníkom PZ na Obvodnom oddelení PZ v Hranovnici, pričom rozsah tohto trestného oznámenia, okrem poučenia, predstavuje iba 22 riadkov písaného textu. Vzhľadom na uvedené je pochopiteľné, že v takomto stručnom trestnom oznámení, ktoré dokonca prijímal policajt, ktorý nie je vecne príslušný na vyšetrowanie trestného činu znásilnenia podľa § 199 Tr. zákona, nebudú uvedené všetky podrobnosti, ktoré by mohli mať význam pre konečné rozhodnutie vo veci. V prípade, že mal súd pochybnosti o pravdivosti, alebo úplnosti trestného oznámenia D. E., resp. považoval za potrebné, aby D. E. bližšie opísal okolnosti stíhaného skutku, mohol túto osobu predvolať a vypočuť, aby tak odstránil rozpory, ktoré vznikli medzi jeho trestným oznámením a výpoveďou svedkyne G. H.. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že súdom vytýkané rozpory medzi výpoveďou svedkyne G. H. a trestným oznámením D. E. nie sú takého charakteru, aby mohli spochybníť výpoveď mal. C.. E., k čomu uvádza jednotlivé skutočnosti z tohto oznámenia. Ohľadne výpovede svedkyne MUDr. Zuzany Martinkovej, z ktorej vyplýva, že mal. C.. E. nemala na genitáliách viditeľné poranenia, čo pri násilnom pohlavnom styku s viacerými osobami nie je celkom prirodzené, že bolestivosť pošvového vchodu určila iba na základe subjektívneho vyjadrenia maloletej, že jediným objektívnym poranením boli tmavšie okrsky kože na ramene maloletej, ktoré ale nemali evidentný vzhľad podliatin a že maloletá sa pri vyšetrení nejavila vystrašená, prokurátor uvádza, že z výpovede tejto svedkyne nevyplyvajú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybňovali výpoveď mal. C.. E. Samotná pochybnosť svedkyne o viacnásobnom násilnom pohlavnom styku s maloletou a o mechanizme vzniku poranení maloletej sama o sebe, bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemôže viesť k záveru, že výpoveď maloletej je v tejto časti nepravdivá. Navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu v Poprade sp. zn. 6T/6/2019 zo dňa 30.03.2023, a aby podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal procesnými stranami celé navrhované dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom strana obžaloby sa už ani v odvolacom konaní nedomáhala vykonania ďalších dôkazov. Zabezpečené dôkazy boli prvostupňovým súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok súdu I. stupňa obsahuje podrobné a náležité odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

Odvolací súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia logickým a argumentačne presvedčivým spôsobom rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie okresného súdu z dôvodu opätovného neopakovania tých istých skutočností v celom rozsahu odkazuje.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozviedol -prakticky doslovne prevzal - výpovede obžalovaného ml. A. B., poškodenej maloletej C. E., zákonnej zástupkyne G. H., svedkov J. H., G. E., K. E., B. L., MUDr. Zuzany Martinkovej, znalcov MUDr. JUDr. Jána Uhrína, E. M. C., E., výsledky znaleckého posudku KEÚ PZ Košice a ako aj ďalšie listinné a vecné dôkazy, ktoré boli vykonané v súdnom konaní.

Na podklade takto vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že v súvislosti so skutkom, ktorý je obžalovanému kladený za vinu došlo v kritickom čase na kritickom mieste označenom v obžalobe ku kontaktu medzi obžalovaným mladistvým A. B. a poškodenou maloletou C. E., ktorý kontakt mal aj povahu sexuálnej aktivity. Každý z nich charakter sexuálnej aktivity popisuje odlišne, keď obrana obžalovaného je založená na tvrdení, že to bola práve maloletá poškodená, ktorá ho vyzývala na pohlavný styk. On si najprv myslel, že sranuje, pričom videl na nej, že má vypité. C. mu následne povedala, že má na to 20 – 30 minút, kým nepríde

rodičia, na čo on povedal, že sex s ňou nechce, ale chce len, aby mu ho vyhonila. C. mu ho potom honila, ale nakoniec sa urobil sám, obliekol sa a odišiel preč. Ostatní kamaráti, ktorí boli pri nich tam ešte zostali a zaregistroval, že keď odchádzal, prichádzali tam ešte ďalší chlapci. Čo bolo ďalej on už nevie, poprel, aby poškodenú vtedy v ten deň znásilnil, s tým, že žiaden pohlavný styk nemali. Poškodenú predtým nepoznal, keď sa jej predtým pýtal, koľko má rokov, povedala, že má 15 a bude mať 16. O tom, že maloletá poškodená vyzývala chlapcov na sex vypovedal aj svedok mladistvý J. H. s tým, že chlapci sex nechceli a on len videl ako poškodená honila penis svojou rukou G. E. a keď ho dokončila, tak vybrala penis z nohavíc K. E. a začala ho robiť rukou. Nevidel, aby C. vtedy s nejakými chlapcami čo tam boli mala pohlavný styk. Keď C. robila rukou tých chlapcov, vôbec sa nebránila, ešte chcela práve sex, ale oni to nechceli. Obžalovaného zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu má usvedčovať práve poškodená, maloletá C. E., ktorá bola vypočutá bezprostredne po skutku aj za prítomnosti prokurátora, psychológa, a to prostredníctvom videozariadenia. Z jej výpovede vyplynulo, že keď šla s kamarátkou na J. a potom, keď uvidela svoju mamu, tak sa zľakli a ušli smerom na D.. Potom stretli chlapcov, ktorí utekali za nimi a ktorí ich chytili a zobrali. N. išla inde s chlapcami menom O., A. a E. a s ňou šiel A. a ďalší chlapci, ktorých mená nevie. Tí chlapci jej robili také veci, vyzliekli ju, štikúťali ju, dvaja ju chytili, jeden sa jej dotýkal v rozkroku a aj on sa vyzliekol, dal si dole nohavice, dotýkal sa jej na prsiach a aj zasunul a keď dorobil, dal tvaroh a vtedy skončil. Ten chlapec sa volal A.. Potom robili to isté aj ostatní, dokopy ju znásilnili šiesti, dovtedy nebola s iným chlapcom, nikoho pri sexe nikdy nevidela a ani doma. Verzia poškodenej je podporovaná výpoveďou matky poškodenej, svedkyňou G. H., ktorá potvrdila, že kritického večera šla hľadať svoju dcéru a jej kamarátku N., pričom keď ich stretla a zavolať na ne, obe dievčatá pred ňou ušli. Dcéru aj jej kamarátku hľadali potom aj neskôr, nenašli ju, boli aj na polícii, boli aj za starostom. Dcéra, keď sa vrátila v ranných hodinách nasledujúceho dňa, bola bledá, nič nepovedala, len šla spať. Až na druhý deň, keď šla k lekárovi vybaviť ospravedlnenku pre dcéru do školy, stretla dievčatá, ktoré hovorili, čo chlapci zo C. D. mali jej dcére a kamarátke urobiť, že s nimi súložili, že sa na nich striedali. Keď sa potom vrátila naspäť domov po tejto informácii a pýtala sa dcéry čo sa stalo, tá jej povedala, že bola znásilnená, ale nepovedala ako a kým. Potom išli vec oznámiť na políciu.

Uvedené skutočnosti má potvrdzovať v podanom trestnom oznámení aj D. E. – otec maloletej poškodenej, ktorý však na rozdiel od výpovede svedkyne G. H. nič neuvádzal v tom smere, aby ako rodičia hľadali počas uvedeného večera či noci maloletú C., či jej kamarátku N. spôsobom tak, ako to opisuje svedkyňa H. a rovnako o okolnostiach, za ktorých sa ako rodičia mali dozvedieť o znásilnení, vypovedá odlišne než uvedená svedkyňa – jeho manželka, keď neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by podporovali svedkyňou uvádzané tvrdenia spojené so získaním informácie o násilnom pohlavnom akte u lekára od iných osôb, ale naopak tvrdí, že tieto informácie má priamo od poškodenej, ktorá sa nasledujúceho dňa sama priznala, že bola znásilnená tromi chlapcami, ktorí sa na nej vystriedali, pričom pohlavný styk bol nedobrovoľný a ona žiaden sex s nimi nechcela. Toto vyjadrenie je rovnako v rozpore s tvrdením svedkyne H., keď táto vo svojej výpovedi uvádzala, že maloletá síce potvrdila, že bola znásilnená, ale ako a kým to neuvádzala. Až potom išli na políciu aj s N. matkou vec oznámiť a až neskôr, keď sa rozprávali spolu, tá jej povedala, že ju najskôr chytil A. B., ktorého predtým nepoznala a až na polícii sa dozvedela jeho meno, že s ňou súložil, pričom dvaja ju chytili za ruky.

Podľa názoru prvostupňového súdu, z vykonaných dôkazov je nepochybné, že informácia spojená s násilným pohlavným stykom vo vzťahu k poškodenej, nie je získaná bezprostredne potom, čo poškodená sa vrátila v skorých ranných hodinách domov, vedomá si toho, že domov prišla neskoro v rozpore so zaužívanými domácimi pravidlami, keď vedela, že už predtým bola hľadaná vlastnou matkou, ktorú keď zbadala, tak pred ňou ušla. Zároveň je objektívne preukázané, že v medzičase potom ako poškodená ušla pred matkou, ktorá ju hľadala a vrátením sa domov došlo medzi ňou a obžalovaným k sexuálnej aktivite. O tom, že takáto sexuálna aktivita mala násilný charakter vypovedá samotná poškodená spôsobom tak, ako to je zachytené vo videozázname a napokon aj v zápisnici, o prepise tejto výpovede, z výsledku ktorého procesného úkonu je zrejme, že samotná poškodená nevedela plynulo popísať priebeh samotného skutku, ale vyjadrovala sa útržkovito častokrát potom čo bola opakovane poučovaná, že vypovedá vo veci trestného činu znásilnenia. Zo správania poškodenej v priebehu výsluchu je zrejme, že táto aj pri citlivých otázkach spojených s násilným charakterom skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu reagovala spôsobom, tak, že sa smiala, resp. odpovedala spôsobom, že kývala hlavou.

Okresný súd súčasne poukázal na psychologický znalecký posudok, znalkyne PhDr. Solárovej, PhD., ktorá konštatovala, že jej úroveň rozumových a pamäťových schopností je v hraničnom pásme, čo znamená adekvátne vnímanie reality, na druhej sa však jedná o osobnosť nezrelú vzhľadom k jej

fyzickému veku s disharmonickým vývinom, s poruchami správania a s predčasnou sexualitou. Vo všeobecnosti poškodená, vzhľadom k veku a mentálnej výbave v stave nezmeneného vedomia (bez vplyvu toxických látok) je v podstatnej miere schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovať prežité skutočnosti. Je však ľahko ovplyvniteľná, ľahkovážna a nezodpovedná. Znalkyňa poukázala nato, že osobnostná nezrelosť a mentálna úroveň poškodenej jej neumožňovali uvedomovať si závažnosť vyšetrovanej veci. K otázke, či poškodená si mohla prežité skutočnosti vymýšľať, aby sa javila v lepšom svetle znalkyňa poukázala, že mentálna úroveň poškodenej to dostatočne umožňuje, pričom rozhodujúce sú motivačné faktory. V tomto smere znalkyňa poukázala aj na vzťah k fabuláciám na strane poškodenej, ktorý prezentovala v podanom znaleckom posudku, keď v oblasti blízkych intímnych vzťahov a psychosexuality uvádzala, že vekovo je neprimerane predčasne zrelá a sexuálne už skúsená, no na druhej strane v rámci vyšetrenia uvádzala, „že nevie koľko rokov treba na sex, nevie či deti môžu mať sex, také ešte nevidela, ona nemôže mať sex...“, pričom ako vyplýva z gynekologického vyšetrenia v minulosti už mala pohlavný styk. Uvedené potom môže zodpovedať vedomej fabulácií v snahe pôsobiť lepším dojmom, a to v súvislosti s kontextom vyšetrovania, keď v praktickej oblasti dochádza k situáciám, že po podaní oznámenia, keď sa do toho zainterujú zúčastnené strany, rodičia, zistí sa závažnosť skutku a možné dôsledky, tak sa vyšetrované osoby z uvedeného konania chcú čo najviac vyviniť.

Aj keď v tejto trestnej veci je stíhaný iba obžalovaný, tak podľa výpovede poškodenej, táto mala byť znásilnená ešte ďalšími najmenej dvoma osobami (ako vyplýva z lekárskej správy dokonca ich malo byť šesť), pričom v kontexte so samotnou lekárskou správou, ale aj výpoveďou MUDr. Zuzany Martinkovej, ktorá bezprostredne po skutku vykonala gynekologické vyšetrenie poškodenej C. E., vyplýva, že táto nemala na genitáliách viditeľné poranenia, čo pri použití násilia u osoby v takom veku, najmä v situácii, keď mala mať tri pohlavné styky za sebou, nie je celkom prirodzené. Keďže v danom prípade chýbali známky zjavného násilia, ako vyšetrojúci lekár nebola schopná určiť, či k pohlavnému styku došlo alebo nedošlo. Vo vzťahu k uvádzanému bolestivému pošvovému vchodu na strane poškodenej svedkyňa uviedla, že ide o subjektívne udávaný údaj zo strany poškodenej, ktorý nie je možné objektivizovať. Jediné objektivizované poranenie boli tmavšie okrsky kože okolo 1 cm na ramene poškodenej, ktoré môžu predstavovať podliatiny ako dôsledok pôsobenia prsta (ale ako vyplýva zo samotnej lekárskej správy, vzhľadom na tmavý kolorit kože, to nemá evidentný vzhľad podliatin). Nie nevýznamné je aj ďalšie vyjadrenie uvedenej svedkyne, ktorá po skutku vyšetrovala poškodenú, ale aj ďalšiu osobu (maloletú N. D.) vo vzťahu k tomu ako sa obe vyšetrované osoby javili, keď svedkyňa poukazovala na to, že v tomto smere bol veľký rozdiel z hľadiska toho ako pôsobili, keď jedna z nich bola vystrašená, ale to sa netýka samotnej poškodenej.

Na podklade takto vykonaného dokazovania, vyhodnotením dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti potom okresný súd nemal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že skutok pre ktorý bola podaná obžaloba sa stal spôsobom tak, ako to obžaloba popisuje a že neexistuje žiaden iný logický vysvetliteľný alternatívny priebeh skutkového deja. Vykonané dôkazy takúto jednoznačnosť nesporných záverov nepotvrdzujú. Súd prvého stupňa sa zaoberal aj otázkou, či obžalovaný sa mohol svojím konaním dopustiť prípadne inej trestnej činnosti súvisiacej s vykonávaním aktivity sexuálneho charakteru s osobou mladšou ako 15 rokov, keďže takáto aktivita bola v konaní preukázaná a či teda obžalovaný svojím konaním sa nemohol dopustiť zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona. V tomto smere však okresný súd nevidel naplnenie ďalších potrebných zákonných znakov uvedeného trestného činu z dôvodu absentujúcej subjektívnej stránky na strane obžalovaného. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obžalovaný a poškodená sa pred skutkom bližšie nepoznali. Samotný obžalovaný poukazoval na to, že poškodená predtým ako mu stimulovala jeho pohlavný úd, mu uvádzala, že mala 15 rokov a bude mať 16. Zistenia spojené so znaleckým skúmaním psychologického profilu poškodenej, či už vo vzťahu k zisteným poruchám správania s predčasnou sexualitou, ale aj fyzické disproporcie samotnej poškodenej, tieto jeho vyjadrenia nenegujú.

Súd prvého stupňa aplikujúc zásadu „in dubio pro reo“, keďže nemal za preukázane, že skutok sa stal tak, ako to uvádza obžaloba s poukazom na ustanovenie § 285 písm. a/ Tr. poriadku obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Súčasne zákonného zástupcu poškodenej s uplatneným nárokom na náhradu škody (ktorý nárok síce v prípravnom konaní do skončenia vyšetrovania bol uplatnený, ale na druhej strane bližšie špecifikovaný nebol) obligatórne odkázal na civilný proces.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti stíhanej trestnej činnosti sa v celom rozsahu stotožnil s hore uvádzanými myšlienkovými pochodmi a závermi prvostupňového súdu.

Ani krajský súd po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený obžalobe, sa stal. Zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Nie je totiž povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odvolací súd je preto toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Krajský súd podotýka, že oslobodzujúci rozsudok nie je rozhodnutím o nevine obžalovaného a v žiadnom prípade neznamena, že by sa obžalovaný nemohol dopustiť takéhoto konania voči poškodenej. Pre odsúdenie ale musí byť jednoznačne preukázané, že sa skutok stal, že je trestným činom a že ho spáchal práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Naproti tomu pre oslobodenie obžalovaného nie je potrebné mať preukázané, že nespáchal žalovaný skutok, ale stačí, ak nie je preukázané, že taký čin spáchal práve on. Podľa odvolacieho súdu orgány činné v trestnom konaní (polícia, prokuratúra) nepredložili dostatok takých usvedčujúcich či už priamych alebo nepriamych dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe sa stal.

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku totiž vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného. V uvedenom smere je nutné uviesť, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom. Pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal a je trestným činom a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo. Je treba tiež uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Odvolací súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými vo veci existujúcimi dôkazmi a tieto správne a podrobne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

V tejto súvislosti je nutné opätovne poukázať na výsluch MUDr. Zuzany Martinkovej, ktorá pri gynekologickom vyšetrení maloletej poškodenej nezistila poranenia „typické“ pri takomto druhu

násilného pohlavného styku, ktorými sú viditeľné poranenia na genitáliách alebo krvné podliatiny na vnútornej ploche stehien a takisto pri znásilnení dochádza k zápasu a rôznym útokom vedeným proti znásilňovanej osobe so vznikom krvných podliatin, ktoré neboli u poškodenej tiež zistené, okrem tmavšieho okrsku kože na ramene okolo 1 cm, čo môže predstavovať podliatiny ako dôsledok pôsobenia prsta, ale nedá sa objektivizovať časové hľadisko vzniku týchto podliatin. Samotná poškodená pri svojom výsluchu tvrdila, že sa bránila, avšak bez toho, aby na opakované otázky bližšie popísala spôsob svojej obrany, pričom pri tom ju mali dvaja páchatelia držať na zemi za ramená zozadu, pričom žiadne podliatiny, škrabance a pod. na ramenách poškodenej zdokumentované neboli. Podľa poškodenej pohlavný styk s obžalovaným mal trvať asi 20 minút a s ďalšími asi tak 15 alebo 20 minút. Podľa samotnej výpovede poškodenej mala byť znásilnená až 6 rôznymi chlapcami. Práve v kontexte s uvedenou lekárskou správou a výpoveďou MUDr. Zuzany Martinkovej aj krajský súd dospel k záveru o neexistencii „typických“ zranení, ku ktorým spravidla dochádza pri takom násilnom trestnom čine akým znásilnenie je a skutočnosťami uvedenými poškodenou pri jej výsluchu. Je len ťažko predstaviteľné (uveriteľné), aby poškodená aj napriek svojej mentálnej výbave a konštatovaniu znalkyne o tom, že vo všeobecnosti poškodená vzhľadom k veku v stave nezmeneného vedomia v podstatnej miere je schopná správne vnímať, zapamätať si a reprodukovat' prežité skutočnosti, o tak traumatickom zážitku akým znásilnenie nepochybne je, na priame otázky (v určitých častiach až kaptózných či sugestívnych) nevedela aspoň niekoľkými súvislými vetami opísať čo sa jej stalo. Z lekárskej správy je zrejme, že poškodená mala už skôr pohlavný styk (asi ako 13 ročná), teda sexuálna oblasť jej nemohla byť neznáma (úplne cudzia), ale aj napriek tomu sa ku priebehu skutku nevedela podrobnejšie vyjadriť a de facto svoj súhlas alebo nesúhlas s položenými otázkami vyjadrovala len kývaním hlavy na znak súhlasu alebo nesúhlasu, prípadne krátkymi alebo jednoslovnými vyjadreniami. Nemožno ponechať bez povšimnutia ani tú skutočnosť, že poškodená opakovane klamala, či už pri svojom výsluchu v prípravnom konaní alebo znalkyni z odboru psychológia o tom, že nemala predtým pohlavný styk, čo bolo objektívne vyrátané vyššie uvedenou lekárskou správou. Súčasne na otázku prokurátora, či vzhľadom k osobnostnej výbave poškodenej je možné vyjadriť sa k skutočnostiam spojeným s tým, či poškodená bola schopná byť iniciátorom sexuálnych aktivít súčasne s viacerými osobami, či takéto správanie zapadá do štruktúry jej osobnosti, znalkyňa vypovedala, že u poškodenej konštatovala, že ide o osobnosť s disharmonickým vývinom v zmysle porúch správania, konkrétne s predčasnou sexualitou, takže vo všeobecnosti u poškodenej, vzhľadom k jej osobnostnej výbave a veku, možno predpokladať už aj jej iniciatívu akýchkoľvek sexuálnych aktivít. Čo sa týka predsa neštandardnej iniciatívy sexuálnej aktivity viacerých osôb, tá by u poškodenej sa mala objaviť v prípade, ak by jej správanie bolo významne napr. toxicky, napr. pod vplyvom alkoholu (požitie alkoholu o poškodenej uvádzal obžalovaný, videl že ma vypité). Mentálne schopnosti poškodenej sú na takej dostatočnej úrovni, aby si mohla prežité skutočnosti vymýšľať tak, aby sa javila v lepšom svetle. Hoci osobnosť poškodenej má vo všeobecnosti priemerné tendencie pôsobiť lepším dojmom a javiť sa v lepšom svetle je možné, že špecificky v danom kontexte jej vedomé fabulácie pôsobiť v lepšom svetle sa môžu objaviť.

Aj odvolací súd preto nadobudol presvedčenie o závažnej nedôveryhodnosti výpovede poškodenej, ktorá bola len jediným usvedčujúcim dôkazom voči obžalovanému. Posudok KEÚ PZ o analýze DNA vzoriek z jednotlivých častí oblečenia poškodenej (bunda, šaty, rifle dámske nohavičky) v prípade zmiešaného biologického materiálu patriaceho jednak poškodenej ako aj inej osoby, jednoznačne vylúčil obžalovaného ako pôvodcu tohto biologického materiálu. Pri obhliadke miesta činu dokonca nebol zaistený, aj napriek tvrdeniu obžalovaného a poškodenej, žiaden biologický materiál –spermie.

Krajský súd súčasne dospel k záveru o nezákonnosti vykonanej rekognície osoby poškodenou C. E. dňa 30.05.2018. Vo vzťahu k vykonanej rekognícii je potrebné uviesť, že pri znovuspoznávaní osoby treba trvať na tom, aby vyslúchaný najprv osobu opísal (výzor tváre, vlasy, výška, oblečenie a pod.) a až potom mu ju predstaviť medzi viacerými osobami. I., t. j. ukázaniu poznávanej osoby poznávajúcej osobe in natura alebo podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov, musí obligatórne predchádzať výsluch poznávajúcej osoby k okolnostiam, za akých poznávanú osobu vnímala, o znakoch alebo zvláštnostiach, podľa ktorých by ju mohla opoznať. Má to logické odôvodnenie v tom, že už samotný opis osoby môže znedôvodniť až vylúčiť konkrétnu podozrivú osobu z okruhu možných páchatel'ov, bez zhody popisu takej osoby s jej reálnym vzhľadom, výzorom a fyzickými parametrami. Postup opoznávania bez predchádzajúceho popisu opoznávanvej (podozrivej) osoby môže viesť k situácii inak nepreverteľnej pri hodnotení vykonaného dôkazu rekognície, kedy svedok (opoznávanjúca osoba) označí pri rekognícii podozrivú (opoznávanú osobu) a následne si zafixuje jej vzhľad, a teda môže neskôr vypovedať aj účelovo, alebo prekrytím pôvodného vnemu interpretovať ako svojimi zmyslami

vnímavý poznatok. Je teda evidentné, že postup vykonania rekognície bez predchádzajúceho opisu opoznávanej osoby opoznávajúcou osobou môže sponchybňovať vykonaný procesný úkon až do miery straty jeho dôkazného významu, čo nastalo aj v danom prípade, keďže poškodená pred vykonaním rekognície, nepopísala páchatel'a skutku a to dokonca ani pri jej predchádzajúcom výsluchu dňa 29.05.2018. Ak sa má totiž výsluchom svedka zistiť totožnosť páchatel'a, obligatórne sa vyzve, aby ho opísal. Potom osoba, ktorá je podozrivá, že je páchatel'om, mu má byť ukázaná medzi niekoľkými osobami podobného vzhľadu. V danom prípade pritom nebol dodržaný postup, ktorý predpisuje Trestný poriadok, čo je podmienkou sine qua non zákonnosti dôkazu. Samotné vykonanie rekognície sa riadi ustanovením § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku podľa ktorých, ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený (svedok - § 138 Tr. poriadku o primeranom použití ustanovenia § 126 Tr. poriadku pri rekognícii), aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu. Rekognícia je svojou povahou neopakovateľným procesným úkonom, preto pre hodnovernosť vykonania tohto dôkazu je nevyhnutné zabezpečiť všetky zákonné podmienky jej vykonania. Vychádzajúc z uvedeného preto krajský súd konštatuje, že rekognícia bola vykonaná v rozpore s ustanoveniami § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku a preto ju nie je možné akceptovať ako dôkaz.

Poukazujúc na hore uvedené dôkazy a ich hodnotenie odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaného tak, ako mu to kládla obžaloba za vinu. Krajský súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku preto za zákonné a správne.

Existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, pokiaľ však nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu. Táto prichádza do úvahy vtedy ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu.

Krajský súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti uvádzané prokurátorom nepostačujú na to, aby mohol byť obžalovaný uznaný za vinného zo žalovaného skutku. Vykonané dôkazy totiž vylučujú spoľahlivý záver o vine obžalovaného a ďalšie dokazovanie vo vzťahu k dokazovanej skutočnosti už nie je možné vykonať. Vo veci boli vykonané všetky dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu, ale tieto nestačili pre uznanie viny obžalovaného a nie je možné vykonať iné dôkazy za účelom vyvrátiť dôvodné pochybnosti.

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy okresného súdu, s ktorými sa stotožnil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Je potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Ani jeden z vypočutých svedkov nevidel, a teda nebol priamym očitým svedkom toho, čo sa obžalovanému kládlo za vinu. Aj keď prokurátor poukazuje aj na výpoveď matky poškodenej G. H., ktorej mala dcéra o znásilnení, bez uvedenia bližších podrobností povedať, nemožno prehliadnuť fakt, že ide len o sprostredkovanú informáciu. Za takejto dôkaznej situácie preto vo veci existuje len výpoveď poškodenej, ktorú možno na základe vyššie uvedeného považovať za nehodnovernú a výpoveď obžalovaného, ktorý tvrdí opak toho, čo uvádzala poškodená ohľadne znásilnenia.

Je nutné stotožniť sa s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom. Na tomto mieste je potrebné opätovne zdôrazniť, že pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania je trestným činom a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo.

K preukázaniu viny obžalovaného v kontexte podaného trestného oznámenia oznamovateľom D. E., na ktoré poukazuje prokurátor v dôvodoch odvolania, dáva krajský súd strane obžaloby do pozornosti,

že trestným oznámením sa síce oznamujú skutočnosti, ktoré podľa oznamovateľa nasvedčujú, že zrejme došlo (z jeho pohľadu) k spáchaniu trestného činu, takéto oznámenie však ešte samo osebe nepreukazuje v ňom uvedené skutočnosti. Tieto sa zisťujú a preukazujú postupom upraveným v § 196 ods. 2 Tr. poriadku resp. v štádiu po začatí trestného stíhania vo veci – dôkaznými prostriedkami. V danom prípade nejde totiž o výsluch oznamovateľa, ale o oznamovanie skutočností a okolností, ktoré podľa jeho názoru môžu zakladať protiprávne konanie. Trestné oznámenie pritom predstavuje úkon realizovaný ešte pred začatím trestného konania, pričom je samo o sebe podnetom (podkladom) pre začatie vykonávania úkonov trestného stíhania v konkrétnej veci. Nemožno preto takémuto „dôkazu“ a skutočnostiam v ňom uvedeným prisudzovať väčší význam ako je napr. výsluch svedka, pretože listinné dôkazy je možné predkladať v rámci súdneho konania bez ohľadu na vôľu strán, teda aj bez ich súhlasu. Skutočnosti uvedené v trestnom oznámení je preto potrebné po začatí trestného stíhania dokazovať postupmi stanovenými Trestným poriadkom, najmä výsluchom oznamovateľa v procesnom postavení svedka. Trestné oznámenie je uskutočnené totiž v procesnom štádiu, ktoré slúži k vypátraniu podkladov pre vec závažných, vedúcich k zisteniu, ktoré dôkazy budú vykonávané v ďalších fázach trestného stíhania.

Ohľadne prokurátorom namietanej skutočnosti, že nie je správne hodnotenie súdu ohľadne nedôveryhodnosti výpovede poškodenej, odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, pre ktoré tiež mal závažne pochybnosti o pravdivosti skutočností ňou tvrdených, pre ktoré bol povinný rešpektovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného.

Záverom krajský súd dodáva, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, tak ako je tomu aj v tomto prejednávanom prípade.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok prokurátora vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.